

Sygn. akt: I C 158/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marta Burzyńska
Protokolant:	Dorota Głowacka

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko D. G.

o zapłatę

1. Oddała powództwo.
2. Zasądza od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. na rzecz pozwanej D. G. kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

S ę d z i a

Sygn. akt I C 158/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wystąpił przeciwko D. G. z powództwem, w którym domagał się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kwoty 4.494,19 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wnosił także o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego. Podnosił, że pozwana oraz (...) Bank (...) S.A. zawarli w dniu 12 października 2000 roku umowę bankową o numerze dłużnika (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W dniu 28 lutego 2006 roku (...) Bank (...) S.A. i powód zawarli umowę przelewu wierzytelności, na mocy której powód nabył całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwaną. Na zadłużenie pozwanej składa się kwota należności głównej w wysokości 1.702,55 złotych, skapitalizowane odsetki w kwocie 2.791,64 złotych naliczone zgodnie z postanowieniami umowy. Na poparcie swoich twierdzeń powód przedstawił umowę sprzedaży wierzytelności zawartą w dniu 28 lutego 2006 roku z (...) Bankiem (...)

Spółką Akcyjną z siedzibą w K.(k. 8-10) wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do tej umowy (k. 11), wezwanie do zapłaty (k. 12-13) i wyciąg z własnych ksiąg rachunkowych (k. 5).

Pozwana D. G. złożyła odpowiedź na pozew, w której wnosiła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego. Wskazywała, iż powód nie udowodnił swojego roszczenia, z ostrożności procesowej podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Kwestionowała dowody przedłożone przez powoda, twierdząc, że ani wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, ani umowa cesji wierzytelności nie stanowią dowodu, że wierzytelność istnieje i jest wymagalna. Podnosiła też, że powód wskazuje, że pierwotnym źródłem zobowiązania pozwanej jest zgodnie z twierdzeniami pozwu umowa bankowa zawarta 12 października 2000 roku. Powód nie wskazuje jaki był termin spłaty jej długu, a od zawarcia umowy upłynęło 14 lat. Trzyletni termin przedawnienia upłynął zatem kilkakrotnie.

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we w W.po otrzymaniu odpowiedzi na pozew złożył pismo, w którym oświadczył, iż cofa pozew i wnosi o umorzenie postępowania, zniesienie rozprawy i zwrot połowy opłaty sądowej.

Pozwana D. G. wnosiła o uznanie cofnięcia pozwu za niedopuszczalne, wskazując, iż zmierza ono do obejścia prawa i naruszenia zasad współzycia społecznego. Powód nie zrzekł się roszczenia, przez co po stronie pozwanej istnieje ryzyko konieczności ponownego wdania się w spór, mimo oczywistości zarzutów przedawnienia roszczenia i nieudowodnienia roszczenia. Wnosiła o uznanie cofnięcia pozwu za niedopuszczalne, oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 355 § 1 kpc sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym. Natomiast w myśl art. 203 § 1 i § 3 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia-aż do wydania wyroku. Zgodnie z art. 204 § 2 kpc, sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. W myśl powyższego przepisu sąd co do zasady związany jest cofnięciem pozwu. Obowiązany jest jednak zawsze dokonać oceny, czy w świetle zgromadzonego materiału procesowego czynności wymienione w art. 203 § 4 nie są sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego lub czy zmierzają do obejścia prawa. Stwierdzenie tych okoliczności ma ten skutek, że mimo złożenia przez stronę odpowiedniego oświadczenia sąd prowadzi nadal postępowanie, wydawszy uprzednio postanowienie stwierdzające uznanie tych czynności za niedopuszczalne i odmawiające umorzenia postępowania.

Powód złożył oświadczenie o cofnięciu pozwu przed rozpoczęciem rozprawy przez co zgoda pozwanej na to cofnięcie nie jest wymagana. Zdaniem Sądu, zgodzić się należy z argumentami pozwanej, iż oświadczenie powoda o cofnięciu pozwu jest niedopuszczalne, gdyż zmierza do obejścia prawa. Powód złożył to oświadczenie po otrzymaniu odpowiedzi na pozew, w której pozwana zakwestionowała wszystkie jego twierdzenia i dowody. Składając oświadczenie o cofnięciu pozwu powód nie zrzekł się roszczenia, nie podał także żadnych motywów jakie nim kierowały, co nakazuje oceniać jego oświadczenie z dużą dozą ostrożności. Zgodzić się należy z argumentami pełnomocnika powódki, iż składając oświadczenie o cofnięciu pozwu bez zrzeczenia się roszczenia, powód zmierza do umorzenia postępowania i zachowania możliwości wytoczenia przeciwko pozwanej powództwa o to samo roszczenie. Jego oświadczenie zmierza zatem do obejścia przepisów dotyczących powagi rzeczy osądzonej.

Mając na względzie powyższe okoliczności należało uznać, że oświadczenie powoda o cofnięciu pozwu nie wywołuje skutków prawnych, przez co brak jest podstaw do uchylenia wyroku i umorzenia postępowania i na podstawie art. 355 § 1 kpc i art. 203 § 4 kpc orzec jak w sentencji postanowienia wydanego na rozprawie i kontynuować proces.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 4.494,19 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wskazywał, iż dochodzona pozwem kwota stanowi niewykonane przez pozwaną zobowiązanie

wynikające z umowy jaką zawarła ona w dniu 12 października 2000 roku z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w K.. Podnosił, iż wierzytelność przeciwko pozwanej nabył od (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.. Zgodnie z art. 353 § 1 kodeksu cywilnego zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Zgodnie zaś z art. 6 kodeksu cywilnego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powód, w myśl powyższego przepisu, zobowiązany był do udowodnienia, że przysługuje mu wierzytelność wobec pozwanego i w jakiej wysokości, jednakże nie sprostął temu obowiązkowi. Udowodnił jedynie, iż w dniu 28 lutego 2006 roku zawarł z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w K. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której nabył między innymi wierzytelność wobec pozwanej D. G.. Złożył umowę cesji wierzytelności (k.8-10) i częściowy wykaz wierzytelności będących przedmiotem umowy (k. 11). Zgodnie z art. 509 kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Powód nie udowodnił jednakże, iż wierzytelność, którą nabył na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 26 lutego 2006 roku rzeczywiście istnieje. Podzielić należy argumenty pełnomocnika powoda, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 16 stycznia 2015 roku podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym nie jest wystarczającym dowodem potwierdzającym istnienie dochodzonej pozewem wierzytelności. Zgodnie z przepisem art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych w obowiązującym brzmieniu, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Obecne brzmienie powołanego przepisu jest wynikiem obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10 (Lex nr 852310),

w którym Trybunał Konstytucyjny uznał art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku

o funduszach inwestycyjnych, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego

w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483zezm.) oraz za zgodny z art. 20 Konstytucji. W związku z powyższym aktualnie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego winien być traktowany jako dokument prywatny, co oznacza, iż nie stanowi on dowodu zawartych w nim informacji, a jedynie wyjaśnienie stanowiące poparcie stanowiska strony, która je przedłożyła. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana

w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Zważywszy, iż powód nie przedstawił innych dowodów potwierdzających, iż pozwana była dłużnikiem (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K., należało uznać, że nie udowodnił swojego roszczenia i oddalić powództwo.

Mając na względzie powyższe okoliczności, na podstawie art. 355 § 1 kpc i art. 203 § 4 kpc, art. 353 § 1, art. 509, art. 6 kodeksu cywilnego należało orzec jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc i § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).